

Legendás út

A BÁCS MEGYEHÁZA tematikus melléklete

2022. tavasz

Bács-Kiskun megyében értékes hagyatékká nemeselednek a régi legendák

Pislákoló petróleumlámpa fényénél hallgattam száj-tátva nagyanyámat, aki régi történeteket mesélt az újszülött kisbabákat megrontó, szemmel verő, boszorkánynak titulált asszonyokról, a susogó nádasban rejtőzködő betyárokról, és minden napra talált egy legendát, melyet még ő is a nagyanyjától hallott.

A múlt így öröklődik generációról generációra, hogy minden történet, minden legenda értékes hagyatékká váljék. A Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat ebbe az értékmentésbe kapcsolódott be, melynek eredménye lett a Meseföld című kisgyermeknek szóló impozáns me-

sekkönyv, és a most megszületett Legendás út, amely tartalmában és megjelenésében is a fiatal felnőtt korosztályt célozza meg.

Császár Levente mesemíves fantázia-gazdagsága hitelesen találkozott a településeken összegyűjtött legendák legapróbb részleteivel. **Pócsik Olga** festőművész végtelen érzékenységgel, ugyanakkor bátorsággal és eleganciával illusztrálta

a történeteket. Így született meg a Legendás út első, vaskos kötete.

Mivel Bács-Kiskun megye legendás múltja mérhetetlen gazdagságot rejt, már a második kötet is készül. Visszaköszön egy-egy településen fellelt história, és az előttünk járók szívdobbanásával léphetünk lábnyomuk-

ba a Legendás út révén. Forgassák, olvassák és hallgassák szeretettel, hiszen **Györgyi Anna** színművész közreműködésével hangoskönyv formájában is elérhető könyvespolcunk új büszkesége.

Supka Éva

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

A megrepedt harang

Hó borította a tájat. Csak az evangélikus templom tornya látszott ki a szikrázó fehérségből, s a hófödte kupacokból fel szálló füstgomolyok jelezték: nem állt meg az élet. Az Úr 1822. esztendejének utolsó napját írták.

Az egyik hóbucka alatt Petrovics István háza lapult. Módos ember volt a gazda, néhány esztendeje ő bérelte a kiskőrösi mézsárszéket, és nem sok idő múltán kocsmát is nyitott. Családját még Lipót király idejében Nyitrán nemesi rangra emelték, s mint szeme fényét, úgy őrizte a „kutyabőr”. Mikor megnősült, apósa egy faládával ajándékozta meg. Míves mestermű volt ez a javából: négy lábon állt, barna keményfából készült, fedelét két vaspánttal rögzítették. Belső felére sötétpirossal az apósa festette: „Stephanus. Petrovits. Domonyi. Septr. Anno. 1815.” A ládát egyszerű címkéjű öntöttvas zárral lehetett lelakatolni. István ettől kezdve minden összegyűjtött vagyonkáját és családi iratát ebben a ládában őrizte. A nemesi oklevelet is, amely összetekerve egy titkos rekeszben lapult.

A ház ura a segédekkel még hajnalban ellapátolta a mézsárszék elől a havat, s ő is beállt dolgozni. Úgy talán gyorsabban telik az idő, de a gondolatai máshol jártak, nem tudott a munkára figyelni. Hol egy fél disznót ejtett le, hol a marhabelsőséggel teli tálat lökte fel. Izgalmában még az ujját is elvágta. A segédek noszogatták, hogy menjen inkább haza. Felesége reggel óta vajúdott.

Mire hazaért, az asszony fájásai felerősödtek. Gyorsan befogta a lovakat a szánba, és maga hajtott el a bábaasszonyért. A cseléd vizet forralt, izgatott volt, azt sem tudta, hová kapjon. Aztán a bábával együtt serénykedett az asszony körül, István pedig a ház előtt egyik szivarról

a másikkra gyűjtött, és így ment ez estig. A református templom harangja elűtötte már a nyolc órát, s a falul a s a n e l c s e n - desedett. Kialudtak az olajlám-

pások, sötétség borult a hófödte házakra. Csak a Petrovicsék ablakán szűrődött ki fény, a vajúdó asszony mellett virrasztottak.

Egyszer aztán gyereksírás szűrődött ki. István berontott a fülledt szobába:

– Széna, vagy szalma?

Mindenképpen fiút szeretett volna. De hát melyik apa az, aki elsőszülöttjének nem fiút vár?

– Kisfiú – mondta a bába kissé bizonytalanul.

– Csak nincs valami baj?

– Nagyon gyengécskének nézem – mondta óvatosan a bába. – Van itthon szpiritusz?

– Itthon nincs, de a kocsmában igen.

– Akkor hozzon gyorsan, amennyit csak bír!

Istvánnak nem kellett kétszer mondani, már rohant is. Nemsokára egy kisebb hordót hozott lihegve. A szpirituszt egy fateknőbe öntötték, felmelegítették, majd a bábaasszony óvatosan belefektette a síró csecsemőt.

– Mit csinál?! – kerekedett el Mária szeme.

– Ne féljenek, ez segíteni fog.

A bába bölcsen hallgatott arról, hogy a gyenge csöppség nagy veszélyben van, és ez az egyetlen esély, hogy megmaradjon. A javasasszony értette a dolgát, mert hamarosan megszűnt a sírás.

Mindannyian árgus szemmel figyelték a gyereket. A szpiritusz fojtogató szaga miatt a bába résnyire kinyitotta az ablakot. A hideggel együtt halk harangszó kúszott be a fülledt szobába.

– Mi a csoda? – kapta fel a fejét István.

– Én már az előbb is hallottam – szólalt meg bátortalanul a kis cseléd –, csak nem mertem mondani. Akkor szólalt meg, amikor éppen kibújt – és a szpirituszban furdózó csecsemő felé biccentett.

István szélesre tárta az ablakot, s most már tisztán hallották: a református templom kisharangja egyre erősebben kongott.

Több háznál is világosság gyűlt, mások is meghallották a harangzúgást. A férfiak felöltöztek, a templomhoz siettek, azt hitték, tűz ütött ki. Addigra már a tiszteletes úr és a harangozó is megjelent.

– Mi ez? – néztek össze az emberek. – Hisz senki nem húzza.

S valóban, a kötél magától rángott. Jobban mondva a harang rángatta.

– Hallgattassa már el! – szólt erélyesen a pap a haran-

gozónak, mire az belekapaszkodott a kötélbe, de aztán ő is csak himbálózott azzal együtt.

Mások is próbáltak belekapaszkodni a kötélbe, de mindhiába: a harangot nem lehetett elhallgattatni.

Ami a falubelieknek nem sikerült, az az első napsugárnak igen. Ahogy pirkadni kezdett, a harang is egyre halkabban szólt. Mikor aztán a nap felbukkant az égen, elhallgatott. Miután a harangozó közelebből szemügyre vette, látta ám, hogy az örült kolompolásban megrepedt.

– Újra kell önteni – állapította meg fanyar ábrázattal a tiszteletes.

Az emberek találgatták, de sehogy sem tudtak rájönni, mitől kezdett el magától kongani a harang. Azóta persze már mindenki tudja. Hiszen nem pusztán egy gyermek született akkor éjfélkor, hanem a magyar irodalom egyik legnagyobb alakja.

Petrovics Sanyikából aztán Petőfi Sándor lett, aki évek múltán édesapjától megörökölte a nagybecsű ládát. A költő rendre bele is szötte verseibe. Ezt a néhány sort talán mindenki ismeri:

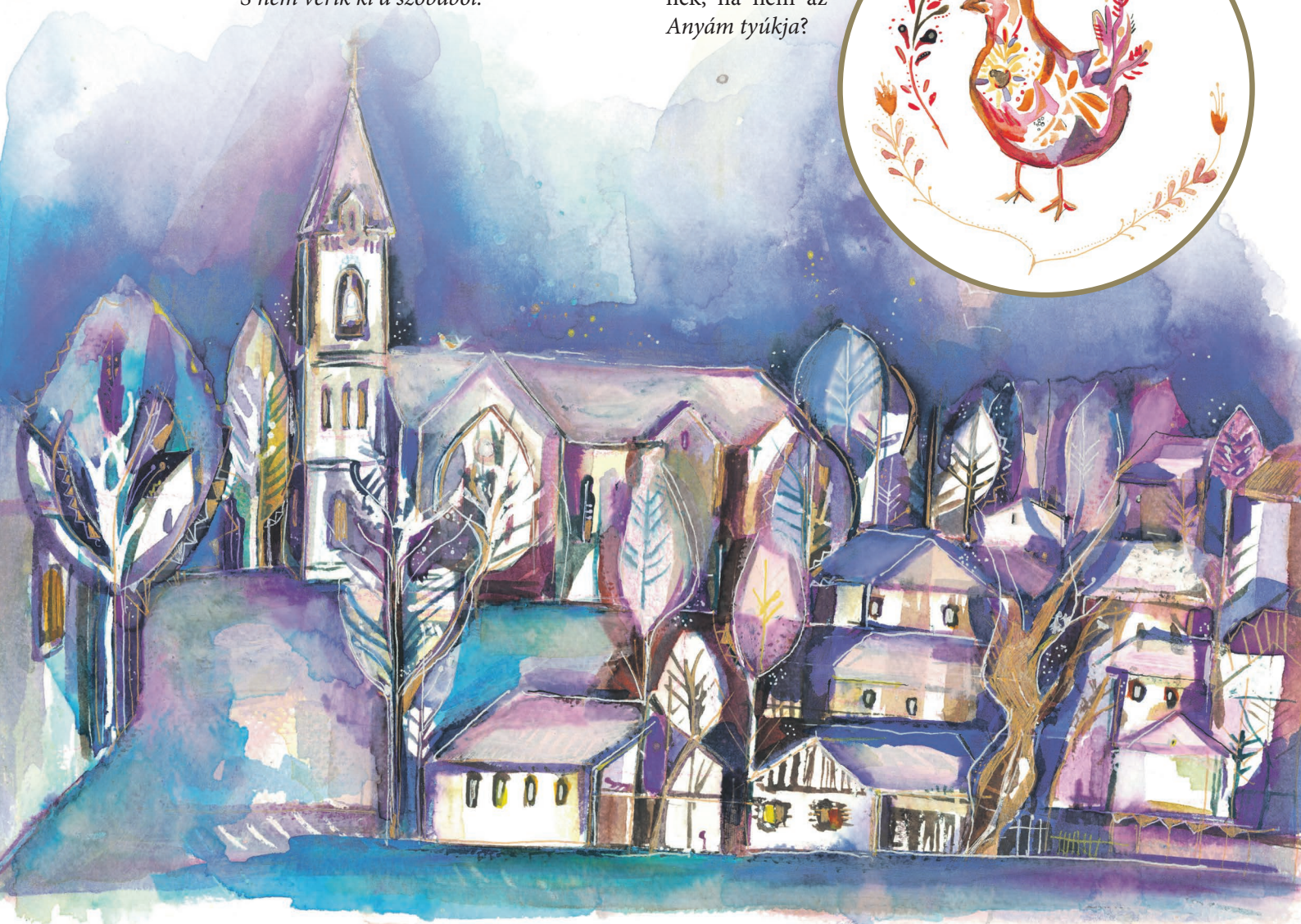
*„Itt szaladgál föl és alá,
Még a ládára is fölszáll,
Eszébe jut, kotkodákol,
S nem verik ki a szobából.”*

Nem is verték ki, hiszen Hrúz Mária tyúkját – a mives ládához hasonlóan – nagy becsben tartotta mindenki, még a Morzsa kutya is.

Az ország viszont magát Petőfit tartotta nagy becsben, és emlékére Segesváron, ahol a szabadságharc idején nyoma veszett, egész alakos ércszobrot állítottak a főtéren. Az első világháború idején Budapestre szállították, hogy a pusztulástól megóvják. Egy ércöntődében tárolták, várva az alkalmas időt, hogy visszakerülhessen eredeti helyére. A gyászos trianoni békediktátum azonban a szobor sorába is beleszólt. A „gazdátlan” vált műalkotásra több anyaországi település – köztük Kiskunfélegyháza – is bejelentette igényét. Félegyházán már az 1900-as évek elején elindult egy nagyszabású gyűjtőakció, így határtalan volt a város öröme, amikor a Petőfi Társaság nekik ítélte meg a szobrot.

A műalkotást 1922 februárjában lovas kocsival szállították Félegyházára. A város határától hat fehér ló húzta a kocsit, amelyen Petőfi Sándor szobra feküdt nemzeti színű zászlóval letakarva.

Az avatón melyik vers is hangozott volna el elsőnek, ha nem az *Anyám tyúkjá?*

Ordasok

Az emberek békésen éltek a faluban, amelytől nem messze a Duna kanyargott. Hallani lehetett néha a nád susogását, a folyó zúgását. A halászat és a vadászat jó megélhetést biztosított a falu népének, csak a nádasban tanyázó ordasok jelentettek veszélyt, mert néha még az emberre is rátámadtak.

Aztán rosszabb idők következtek, amikor már nemcsak a toportyánoktól kellett tartani, hanem a kutyafejű tatároktól is! Rémisztő hírek kaptak szárnyra: közeleg a rettenetes mongol had, hogy romlásba döntse az országot.

Várak építésére már nem volt idő. Biztos erődítmények hiányában pedig csak az emberekben lehetett bízni. A király elrendelte, hogy a Duna menti faluból is ki kell jelölni 13 lovas csőszet, akik a székszárdi monostor szolgálatában hozzák-viszik majd a híreket.

A faluban Mika volt a legügyesebb lovas, és nagy vadász hírében állt. Háza farkasirhakkal volt tele, az ordasok agyaráit pedig bőrszíjra fűzve hordta a nyakában. Több férfinak volt hasonló talizmánja, de egyikén sem volt annyi agyar, mint Mikáén. Az ő feladata lett a többi csősz kijelölése.

– Emberek – állt ki a templom elé –, hallottátok, hogy Béla királytól milyen megtisztelő feladatot kapott a falu férfinépe. Tizenhárom emberre lesz szükség, aki nem ijed meg a saját árnyékától. Ki jelentkezik a feladatra?

– Én, én...! – visszhangzott az egész egybegyűlt sereglet. – Mit gondolsz, miért állunk itt? Tán misére jöttünk?

Szavait hangos nevetés kísérte, Mika is elmosolyodott.

– Ezt már szeretem – mondta –, de csak tizenhárom emberre van szükség.

– Hogy válasszuk ki? – kérdezte egy Hoya nevezetű nagydarab legény. – Lovagolni mindegyikünk tud.

– Én azt mondom – vette át a szót Ipos –, az álljon

közénk, aki már ejtett el ordast – mondta, s közben megsimogatta az agyarakból fűzött nyakláncát.

– Úgy van! – lépett ki Tonka, az ő nyakában is ott volt a lánc. – Döntsön a vadászérdem!

– Helyes, helyes...! – kiáltotta a többség.

Számba vették a láncokat. Tizenkét férfiember nyakát díszítette. Volt, aki annyi fogat fűzött fel, hogy megszámolni sem lehetett, s volt, akién csak egy árválkodott.

– Még egy csőszre szükség van – fordult Mika a többiekhez. – Aki a leggyorsabban hoz egy fogat, az lesz a tizenharmadik.

A férfiak erre szétszéledtek, ki ijért ment, ki csak kést vitt magával. Nyna, egy fiatal legényke ért vissza legelőszőr.

– Ez jó lesz? – kérdezte lihegve, s ledobott a válláról egy hatalmas farkastetemet.

– Jó bizony! De ez szép példány, öcsém! – mondta elismerően Mika. – Te vagy a tizenharmadik!

Ezzel aztán össze is állt a hírvivők csapata, és elkezdtek a szolgálatot.

A tatárok már a nyugati országrészt dúlták. Várható volt, hogy hamarosan elérik a Duna vonalát. A csőszök állandóan nyeregben ültek, s árgus szemekkel figyelték a vidéket. Ha volt valami jelentősebb esemény, vágatva vitték a híreket.

– Holnapután ideérnek – lihegte Ipos a nyeregből. – Portyázva fosztogatnak. Néhány felderítőjük meglátott és üldözőbe vett, de sikerült egérutat nyernem. Ha szerencsénk lesz, azok jönnek, akik Kalocsát is felégették. Nincsenek túl sokan, tán lehet esélyünk ellenük.

Az emberek már korábban összekészítették a motyójukat, reggel pedig az asszonyok és a gyerekek elvonultak a nádas biztonságába a jószággal együtt. Az ingovány védelmében már csak a házukért aggódtak. A halászok és a csőszök nekiálltak szervezkedni.

Késő délután tűnt fel az első csúcsos süvegű lovas. Óvatosan lépdelt, s alaposan körbenézett. Aztán jelt adott, s hamarosan a többiek is csatlakoztak hozzá. Miután meglátták az üres falut, a parancsnokok tanácskozni kezdtek. Az egyik katona fáklýákat gyújtott, hogy felégesse a szalmatetős viskókat.

Ekkor azonban morgó, vicsorgó hangokat hozott magával a szél. A tatárok ledermedtek, s árgus szemekkel figyelték a nádast. Hamarosan megjelent az első ordas, majd több is követte. Egy egész falka. Majdnem bekerítették a falut.

A csattogó agyarak láttán a tatárok bátorsága az inukba szállt, nyeregbe pattantak, és fejvesztve elvágattak.

A legelől lépegető farkas lassan két lábra állt. Mika

volt az. Hátára farkasbőrt terített, arcát is az takarta. A többiek is sorban felálltak: Hoya, Nyna, Bonchoy, Mocou, Guta, Tonka, Zotor, Endre, Ludwen, Buta, Miclous és Ipos. Majd felállt a többi farkas is, vagyis a halászok.

Örömben, amiért megmaradtak a házak, a férfiak egy tölgyfát ültettek, hogy örökké emlékezzenek a csalafinta ordaskalandra.

A kis tölgy lassan növekedett. Törzse egyre vastagabb lett, ágai is szépen terebélyesedtek. Túlélte a törököket, majd a rácdúlást is. Sőt, ha hinni lehet a szóbeszédnek, még II. Rákóczi Ferenc is megpihent a 20 méteres faóriás alatt, amikor arra vitt az útja. Érdeklődve hallgatta a helyiek meséjét a fáról, s közben megsimogatta farkasbőr kacagányát.

A falusiak a tölgy köré temették halottaikat, hisz ennél szebb fejfát nem kaphatott volna senki. Az öregek gyakran mondogatták:

– Majd kivisznek engömet is a tölgyfa alá...

Az izsáki juhász

A kis Tóni sokadik gyermekként érkezett a családba, édesanyja belehalt a szülésbe. Szegény édesapja egyedül maradt annyi poronttyal, hogy maga is alig tudta számoltartani. Még szerencse, hogy öreg nagyapja szívesen játszott az unokákkal, s a juhászmesterség nagyapáról és apáról egyszerre szállt a kis Tónira.

Szaladt az idő, s Tónikából Antal, majd Tóni bá' lett. Megöregedvén egyre szívesebben időzött a számárvárosi kocsmá borfoltos asztalánál.

Számárváros a juhászokról kapta nevét, mivel Izsákon sok pásztorember lakott, és mindegyiküknek volt számára. A túrót és a sajtot számárháton vitték a szomszédos falvakba, városokba eladni. Jártukban-keltükben beugrottak a kocsmába, a számárukat meg kikötötték az épülettel szemben lévő akácfákhoz. Volt, amikor ötvenen-hatvanan is összejöttek, a kocsmárosné jó boltot csinált velük.

A juhászok másik kedvelt helye a morgókúti kocsmá volt, a főutcán. Volt előtte egy láncos kút, s minden szomszjas vándor kedvére húzhatott belőle magának vizet. Ha valaki ezt meg is tette, az idős kocsmáros mindig kikiáltott:

– Ne vizet igyál, béka nő a hasadban!

A kocsmárosnak fiatal volt a felesége, és igen szemrevaló. Sok juhász nem a kocsmá savanyú boráért, hanem a csinos kocsmárosné miatt járt oda. Tudta ezt az öreg is, emiatt mindig morgott a fiatalasszonyra. Ezért hívták a népek a kocsmá előtti kútat morgókútnak.

Tóni hol az egyik, hol a másik kocsmában ücsörgött. A fiatalok szerettek az asztalához ülni, mert rengeteg történetet ismert a falu életéből. Amíg ő mesélt, hűséges kutyája, Szajor vigyázta éberén a nyáját. Amikor Tóni megjött egy-egy útvjáról, mindig megsimogatta a kutyát:

– Na, Szajor, minden rendben?

Ha valamelyik báránnyal baj volt, a kuvasz rögtön odavezette.

Amíg az idős juhász ücsörgött a számárvárosi kocsmában, társai meg is jegyezték:

– S a birkákra ki ügyel?

– Ügyesebb bojtárom van, mint ti együttvéve – mondta nekik ilyenkor, s ivott még egy pohárral.

Egyik reggel, amikor megkondult a nagyharang, az öreg a templom felé biccentett:

– Bőg a Damásdi bikája!

– Hogy is van ez, Tóni bá? – nógatták az öreget.

– Damásdi János nagygazdának volt a faluban a legtöbb marhája. A Bikatorok körül tartotta a jószágát. Egyszer szántás közben az ökrei hatalmas vasládát forgattak ki az ekével. A láda tele volt arannyal. A Bikatorokban táborozó törökök áshatták el. Damásdi igen hívő ember volt, ezért a református egyházra hagyott 20 000 váltóforintot, 3 hold szőlőt pedig a lelkészszégre. A templomnak két harangot is vett, az egyik nagyon nagy volt. Ezzel harangoznak még mindig. Hallhatjátok, olyan a hangja, mint a bikáé.

– Én meg azt hittem – mondta erre egy fiatal juhász –, hogy ennek a mondásnak a Bikatorokhoz van köze. Az hogy is van, Tóni bá?

– Régen sok volt itt a futóhomok – kezdte az öreg, és ráhúzott a flaskára. – Ha jött egy nagyobb vihar, fákat, házakat temetett be. A homok között meg ott voltak a legelők. Egy vihar alkalmával a futóhomok pillanatok alatt betemette a legelő marhákat, csak a bika szája látszott ki. Messzire elhallatszott fájdalmas bőgése. Azóta azt a bukkát Bikatoroknak nevezik.

– S mi a helyzet a Kozma-hegy kincsével? – kérdezte egy bojtárlegény.

– Ha hozol még egy pohárral, megtudod, komám – kacsintott az öreg, mire a bojtár hozta az innivalót. Tóni folytatta a mesélést:

– Ezt még az öreg Gyallai Mihálytól tudom. Ő váltig állította, hogy azt a hegyet a törökök hordták össze. A lábánál ástak egy nagy kutat, az látta el őket ivóvízzel. Éjjel-nappal őrizték, nehogy az izsákiak megmérgezzék. A hegyről időközönként sárgás fény csapódott az égre, amely bevilágította a falut is. Izsákon ilyenkor mindig nagy riadalom támadt. Elterjedt a hír, hogy a Kozma-hegy belsejébe a törökök temérdek aranyat rejtettek el, és az időnként felfénylik. Miután elmentek a törökök, a falusiak ásóval, kapával hetekig túrták, fúrták a hegyet, de semmit sem találtak. Na, gondolták, biztos magukkal vitték a pogány disznók.

– S az igaz-e, hogy a falu a nevét egy törökről kapta?

– De igaz ám! Isák bégről.

– Az hogy is volt?

– Ez az Isák – kezdte az öreg – magyar gyerek volt, ebben a faluban született, de a törökök elrabolták, és kinevelték janicsárnak. Amikor felnőtt, rettenthetetlen harcos lett. Sok dicsőséget szerzett a harcban, melynek jutalmaként a szultán bégnek nevezte ki, s még földet is kapott Magyarországon, ahová öregségében visszajárt. Az a falu lett a birtoka, ahol megszületett. Innen kapta a nevét: Izsák. És én is – fejezte be az öreg a mesét. – De most már hagyjatok, még ebédet is kell főznöm.

– Aztán mi finomat főz, kend?

– Még nem tudom. Talán szuszogót.

– Nagymamám azt mondja, azt csak a szélmalom kútjának a vizével jó megfőzni.

– Jól tudja a nagymamád. Annak a gémeskútnak olyan a vize, hogy egész más lesz tőle az étel íze. Jegyezzétek meg: jó szuszogót csak azzal a vízzel szabad főzni! – állt fel az öreg az asztaltól. – Bár lehet, hogy inkább görhenyt sütök. Még nem tudom.

Lassan baktatott hazafelé, a bortól kicsit bizonytalanul vitték a lábai. De még így, kába fejjel is érezte, ahogy egyre közeledett, hogy valami nincs rendjén... Szajor nem futott elébe, mint máskor.

– Mi történhetett? – morfondírozott magában.

Mikor hazaért és körülnézett, majdnem megállt a szíve. A földön egy csomó élettelen birka feküdt, s mind csupa vér. Szajor is ott volt közöttük. Alig lehetett ráismerni, épp csak szuszogott. Amikor meglátta a gazdáját, próbált felállni, de összeroskadott.

– Ó, Istenem! – szörnyülködött a juhász. – Ez megveszett, és elpusztította a fél nyáját.

Ahogy még jobban körülnézett, meglátta, hogy kicsit odébb széttépett farkasok hevernek. Mindent megértett. Egy toportyánfalka támadt a nyájra. Sok bárányt megöltek, mire Szajor végezni tudott velük.

Az öreg térdre rogyott hű kuttyája mellett, úgy simogatta:

– Ó, én balga – törtek fel könnyei. – Még azt hittem, ezt te tetted...

A legendáskönyv gyönyörű

Nagyon örültem a felkérésnek, annál is inkább, mert én is Kecskeméten születtem, édesanyám családja ma is ott él. Büszke vagyok arra is, hogy a kultúra művelői között tudhatom unokatestvérem fiát, **Korb Attilát**, aki a Bohém Ragtime Band vezetője, és csodás harmonás. Büszkeséggel tölt el az az értékmentés, ami Bács-Kiskun megyében történik. Nagy szeretettel fogadtak, és ezt köszönöm! Izgalmas, ám egyben hatalmas feladatot kaptam, hiszen több alkalommal kellett órákon át beszélnem, mesélnem. Hol felemelő, hol tragikus, hol vicces hangulattal vált igazi élménnyé az olvasás. A legendáskönyv gyönyörű! A rajzok és a játékoság harmonikus illeszkedése tökéletes egységet alkot. A legendák olvasásakor olyan történelmi eseményeket tudtam meg, amelyeket addig nem ismertem. A kedvencem a Megrepedt harang, hiszen Petőfi az egyik legkedvesebb költőm. Kívánom, hogy mindenki szeretettel lapozza, olvassa a könyvet, és adjon sok örömet, élményt Önöknek is!

Györgyi Anna színművész

A színekkel szól Pócsik Olga

– Számomra a legfontosabbak a színek. A színekkel szeretek szólni, én a színekkel gondolkodom – mondja **Pócsik Olga**, a kiskunmajsai Tomori-gimnázium művész-tanára, a Legendás út illusztrátora.

– Nagy öröm volt számomra a felkérés, és nagyon nagy élmény volt ez a munka, élveztem az egészet. Az alkotói szabadság mellett oda kellett figyelnem történelmi hűségre is. A történeteket nem volt elég csak elolvasni, rengeteg háttér-információt is be kellett gyűjteni, és feldolgozni az illusztrációk elkészítéséhez. A legendák tele vannak ősi igazságokkal, üzenetekkel; a múltunkról mesélnek. Már az óvodában sokat rajzolgattam, majd az általános iskola vége felé döntöttem úgy, hogy komolyabban foglalkozom a festéssel. Köszönöm a bizalmat, megtisztelő, hogy részese lehettem az alkotómunkának.

Pócsik Olga

A legapróbb sztorit sem hagytam elveszni

A MESEFÖLD 20 meséjét megírni játék volt, a szó legszorosabb értelmében. A LEGENDÁS ÚT-ról ez korántsem mondható el. Már csak azért sem, mert a gyűjtések egy részét nem sikerült kibontanom önálló cselekménnyé. De mivel ezek nagyon érdekes

kis sztorik voltak, nem hagyhattam veszni őket. Egy-egy különálló fejezetbe sűrítettem: kitalált szereplők szájába adtam, mintha Sándor bácsi vagy Juli néni mesélné el. Így azonban jóval kevesebb lett az alapanyag, és kénytelen voltam magam is „alapok” után nézni. Majdnem két hónapig írtam reggeltől estig, sokszor még éjszaka is. Naponta egy-egy új történetet vettem papírra, s közben a szerkesztőmmel a már meglévőket csiszoltuk folyamatosan. A megírt történetek között

szerepelt olyan terjedelmű – mint például a MAYOSSA –, amely önálló könyvként is megállta a helyét, és időközben megjelent. Több alkalommal folytattam a MESEFÖLD egy-egy meglévő meséjét. Miután végeztem a munkával, hónapokig nem fogtam tollat a kezembe, annyira kiírtam magam.

Császár Levente mesemíves

Legendás út

A BÁCS MEGYEHÁZA 2022. TAVASZI SZÁMÁNAK TEMATIKUS MELLÉKLETE

A kiadvány a Bács-Kiskun boldoggyá tesz című TOP-5.3.2-17-BK1-2019-00002 azonosító számú projekt által valósult meg. Kiadja: Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat • 6000 Kecskemét, Deák Ferenc tér 3. • Felelős kiadó: Rideg László megyei elnök
Központi telefonszám: +36/76 513-800 • ISSN: 1788-6341 • Nyomdai munkák: Mediaworks Hungary Zrt. Budapest, Üllői út 48.
Terjesztés: MédiaLOG-DMHM Zrt. Budapest, Campona utca 1. DC10. ép.
Web: www.bacsiskun.hu • Közföldi oldal: www.facebook.com/bacsiskunamimegyenk • E-mail: info@bacsiskun.hu